

Urbán György képei és Veszprémi Imre szobrai a Múcsarnokban

Urbán György festőművész és Veszprémi Imre szobrászművész kiállítása a Múcsarnok két szomszédos termében nyílt meg. Ezen a tényen, közös meghívójukon, és azon az „életrajzi adaton” kívül azonban, hogy mindkettőjüknek első nagyobb szabású bemutatkozása ez a tárlat, vajmi kevés köti össze őket — bár mindketten képzőművésztink fiatal generációjához tartoznak. Bemutatójuk, tartalmában és szellemében, két kiállításra bomlik — mi is külön foglalkozunk tehát műveikkel.

Urbán György festményeit két tényező alakította: az egyik — a „korszakok” szerint az első — a formák keresése, a szerkezet kutatása, a másik a tisztuló színek világa. A szerkezet „korszakát” Urbán *Gótika-sorozata* és *csendéleteinek* csoportja képviseli a kiállításon, a színek felfedezésének folyamatát a *Dombok*, a *Hegyek* című képeken és egy többé-kevésbé amorf formákból komponált sorozat tagjain kísérhetjük figyelemmel. Ez utóbbiak azonban mást is lelepleznek a szemlélő előtt: megmutatják Urbán bizonytalanságát útjának építésében; mert egyelőre — úgy tűnik — túl sok dolgot „ismer”, túlságosan sok példa mankójára támaszkodik festés közben. Az absztrakcióhoz azonban, amellyel most kacérkodni látszik, nem elég a példák ismerete — élményanyag is kell hozzá és olyan lírai érzék, amely tiszta csengésűvé tudja erősíteni a színeket és a formákat. Urbán Györgynek több saját tapasztalatra van szüksége annál, amennyivel most rendelkezik — s ha ezt megszerezte, bizonyosan jó festő válik belőle. Hiszen szín és formaérzékenysége tehetségére vall.

Veszprémi Imre eleve közsobrásznak termett. Ha nem hangzana túl lírain, még azt is megkockáztathatnánk: egyénisége, kívánja meg azt a küzdelmet, amelyet ez a nehéz anyag ró hűveire, míg tömbjeiről „lefejtve a fölösleget” kibontják belőle szobraikat. Mindenesetre, utoljára talán Medgyessy Ferenc bánt ilyen „anyanyelvi” szinten a kővel, mint most Veszprémi Imre, akiből — ezt is feltétlenül meg kell mondanunk — természetesen nem egy „fiók-Medgyessy” válik munkája során, hanem, bár

azon az úton halad, amelyet Medgyessy Ferenc képviselt a magyar szobrászatban, talán új szépségek felfedezője. Kőből faragott portréi — *Puskás Tivadar* arcma és a *Firenzei férfi* című műve — *Ülő nője*, *Madárkő*, valamint *Kő (kéz)* című kompozíciói az anyaggal vívott drámai küzdelem nehézségéről és győzelméről beszélnek. A „könnyű” bronzszobrászat már kevesebb eredményt hoz Veszpréminek. *Antal Imréről* mintázott portréja jó, korrekt munka, de nem sokkal több ennél; kisbronzai (a *Gaia két variációja* és az *Alló lány*) már igazi szobrászi teljesítmények — ám felnagyításuk a méret növelésén kívül nem járt más eredménnyel. Veszprémi eltávozott velük otthonos anyagától, s a hűtlenség, megbosszulta magát.

h. gy.

Budapestre vonatkozó újságcikkek		Oszályozás	
Szerző:	h. gy.	Tárgy:	708
Cím:	Urbán György képei és Veszprémi Imre szobrai	Hely:	Múcsarnok
Forrás:	Magyar Hírlap	Idő:	1970
(Hely)		Személy:	
(Köt. v. füz.)		Helyszám:	
(Oldal)			
(Idő)	1970. II. 24.		